

Димчо Дебелянов
Нощ към Солун

Пак тъй жадувана нощта се върна
и с майчин шепот и милувки свежи
съзва на отдых морните войници
и жалбите им с кротък здрач замрежи.

Загълхна Удово, където много
стоманни сили през деня кънтеха,
снегът на север почерня безмълвно
и сънищата звезден път поеха.

И в схлупената, обгорена хижа –
чер знак на лихата стихия бранна –
ний двама с него пак укрихме своята
умора, в служба на дълга набрана.

Но край огнището у нас отново
припламна жаждата неутолима –
да си възвърнем с виното и мрака
това, що властно ни денят отнима.

И загрубелите ръце не спряха
да пълнят чашите – налей! наздраве! –
додето яснолик възторг в сърца ни
последен тъмен вопъл не сподави.

Поде се сплетен разговор, когато
отекват скъпи тайни гласовете
и в всеки девствен въздъх на душата
сълза от светла скръб проляна свети.

Той спомни нявгашна любов в Женева,
аз – своя бурен и отвъргнат полет,
а после писахме... „мисли за мене“
...„не спомняй нашата далечна пролет!“

Когато той задряма, аз възлязох
на хълма над стаените землянки
и дълго слушах Вардар да нашепва
на милосърдните среднощни сянки

за тъмнините на нощта вековна,

за бликналия ден в тоз край неволен
и за настръхналата бѣдна среща
на двата вражи вихъра пред Солун...

с. Д., февруари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6180>]